

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 20 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Radkiewicz

Protokolant: apl. adw. Konrad Rydzewski

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2016 r. S.

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko A. R.

- o zapłatę

- 1. Zasądza od pozwanej A. R. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. kwotę 4.460,69 zł (cztery tysiące czterysta sześćdziesiąt złotych i sześćdziesiąt dziewięć groszy) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego od dnia 21 marca 2014 r. liczonymi od kwoty 3.657,02 zł (trzy tysiące sześćset pięćdziesiąt siedem złotych i dwa grosze), z tym że od dnia 01 stycznia 2016 r. nie wyższymi niż odsetki maksymalne.**
- 2. Zasądza od pozwanej A. R. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. kwotę 76,69 zł (siedemdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem kosztów procesu.**
- 3. Nakazuje ściągnąć od pozwanej A. R. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. kwotę 44,00 zł (czterdzieści cztery złote) tytułem niewiszczonych kosztów sądowych.**

Sygnatura akt II C 894/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. wystąpił przeciwko pozwanej A. R. z pozwem w postępowaniu elektronicznym o zapłatę kwoty 4.460,69 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP od kwoty 3.657,02 zł. od dnia 21 marca 2014 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu podał, że pozwana zawarła z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej, na mocy której pozwana otrzymała limit kredytowy w rachunku kart do kwoty 4.000 zł. Wskazał, że pozwana skorzystała z przyznanego jej limitu kredytowego. Zdaniem powoda pomimo upływu terminu zapłaty pozwana nie uregulowała swojego zobowiązania w wysokości wskazanej w pozwie. Umowa została wypowiedziana.

Strona powodowa podała, że na dochodzoną należność składają się: 3.657,02 zł tytułem należności głównej, 688,67 zł tytułem odsetek, 155 zł tytułem kosztów opłat i prowizji.

W dniu 2 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie orzekł nakazem zapłaty zgodnie z żądaniem.

Na skutek wniesienia sprzeciwu, sprawę przekazano rozpoznania sprawy do Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie.

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa jako przedwczesnego, kwestionując także zasadę swojej odpowiedzialności i wysokość dochodzonego od niej roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. R. w dniu 28 lutego 2008 r. zawarła z (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. (obecnie (...) Bank (...) Spółka Akcyjna) umowę o przyznanie limitu kredytowego i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej T. M..

dowód:

- umowa o przyznanie limitu kredytowego i o wydanie i korzystanie z karty kredytowej, k. 31.
- regulamin, k. 39-40
- tabela opłat i prowizji, k. 43-45
- odpis z KRS, k. 56-59

W czasie obowiązywania umowy pozwana dokonywała szeregu operacji na rachunku.

dowód:

- lista operacji, k. 32-38

W związku z brakiem wymaganej spłaty przez pozwaną, (...) Bank (...) SA wypowiedział umowę o limit kredytowy i kartę łączącą strony.

dowód:

- wypowiedzenie umowy, k. 42

Na aktualne zadłużenie pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy składają się następujące kwoty: 3.657,02 zł tytułem należności głównej, 688,67 zł tytułem odsetek, 155 zł tytułem kosztów opłat i prowizji.

dowód:

- lista operacji, k. 32-38
- wyciąg z ksiąg banku, k. 41
- tabela opłat i prowizji, k. 43-45

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie oparto na przedłożonych przez stronę powodową dokumentach, których prawdziwość, rzetelność i autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nadto twierdzeń i dowodów przedłożonych przez powoda nie zakwestionowała skutecznie pozwana.

Podstawę żądania pozwu stanowił art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. z 2012 r., poz. 1232). Zgodnie zaś z tym przepisem, obowiązującym w chwili zawierania umowy o limit kredytowy i kartę kredytową, przez umowę o kartę płatniczą wydawca karty płatniczej zobowiązuje się wobec

posiadacza karty płatniczej do rozliczania operacji dokonanych przy użyciu karty płatniczej, a posiadacz zobowiązuje się do zapłaty kwot operacji wraz z należnymi wydawcy kwotami opłat i prowizji lub do spłaty swoich zobowiązań na rachunek wskazany przez wydawcę. Zgodnie z art. 2 pkt 7 tej ustawy kartą płatniczą jest karta identyfikująca wydawcę i upoważnionego posiadacza, uprawniająca do wypłaty gotówki lub dokonywania zapłaty, a w przypadku karty wydanej przez bank lub instytucję ustawowo upoważnioną do udzielania kredytu - także do dokonywania wypłaty gotówki lub zapłaty z wykorzystaniem kredytu.

Sąd, w oparciu o dokument umowy o przyznanie limitu kredytowego i wydanie i korzystanie z karty kredytowej uznał, iż na skutek zawarcia przedmiotowej umowy doszło do powstania pomiędzy stronami stosunku obligacyjnego w postaci umowy z posiadaczem karty. Wysokość dochodzonej wierzytelności została wykazana przez pozwaną poprzez dołączenie umowy łączącej strony wraz z regulaminem i tabelą opłat, listy operacji na rachunku i oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Tymczasem pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty ograniczyła się do podniesienia zarzutu, jakoby powództwo było przedwczesne, kwestionując także zasadę swojej odpowiedzialności i wysokość dochodzonego od niej roszczenia. Po doręczeniu jej odpisu dokumentów uzasadniających żądania powódki pozwana stała się bierna, choć został nałożony na nią przez Przewodniczącego obowiązek ustosunkowania się do doręczonych jej pism (zawierających twierdzenia i dokumenty), z zaznaczeniem, że jej bierność może zostać uznana za niekwestionowanie roszczenia wobec otrzymania tych dowodów. Powódka wnosząc sprzeciw rzeczywiście nie dysponowała dokumentami potwierdzającymi roszczenia powoda i zażądała ich przedstawienia. Zatem po zapoznaniu się z nimi (czy możliwości zapoznania się), winna była zająć stanowisko co do zaoferowanych przez stronę powodową dowodów, a dotyczące prawidłowości wyliczenia zadłużenia, czy skuteczności doręczenia jej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Pozwana miała bowiem obowiązek wdania się w spór, przy czym należy to rozumieć, jako podniesienie zarzutów, czy przywołanie konkretnych twierdzeń, tym bardziej, że nie zakwestionowała istnienia samej umowy łączącej strony. Ciężar dowodu także nie jest zależny od pozycji, jaką strona zajmuje w procesie cywilnym. Jest niezależny od tego czy określony podmiot występuje po stronie powodowej czy pozwanej, wiąże się on bowiem z obowiązkiem dowodzenia tych okoliczności, które stanowią podstawę przysługującego określonemu podmiotowi prawa.

W tej sytuacji, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego należało stwierdzić, że powód – co do zasady - uczynił zadość obowiązkowi ciężącemu na nim stosownie do treści art. 6 k.c. i 232 k.p.c., przedkładając zarówno łączącą strony umowę z poprzednikiem prawnym oraz zastawienie zadłużenia.

W świetle całokształtu poczynionych rozważań, Sąd uwzględnił powództwo w całości.

Roszczenie o zasądzenie odsetek znajdowało oparcie w treści art. 481§ 1 i § 2 k.c. który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia (w niniejszym wypadku ich wysokość wynikała z umowy łączącej strony), chociażby nie poniósł szkody. Ograniczenie w treści wyroku wysokości tych odsetek od dnia 1 stycznia 2016 r. jest konsekwencją obowiązywania od tej daty przepisu art. 359 § 2¹ k.c., zgodnie z którym maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne).

O kosztach procesu sąd orzekł w punkcie drugim, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powód wygrał spór w niniejszej sprawie w całości. Na poniesione przez powoda koszty składały się uiszczona tytułem opłaty od pozwu oraz koszty tytułem potwierdzenia pełnomocnictw.

W przedmiocie nieuiszczonych kosztów sądowych, działając na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2002 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 44 zł. W myśl powołanego przepisu kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W niniejszym postępowaniu na sumę nieuiszczonych kosztów sądowych złożyła się brakująca opłata od pozwu, która w związku ze złożeniem sprzeciwu od nakazu zapłaty wydane w elektronicznym postępowaniu upominawczym i

przekazaniem sprawy do postępowania uproszczonego, na mocy art. 28 pkt 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynosić powinna 100 zł. Powód uiścił jedynie 56 zł, w związku z czym brakującą kwotę 44 zł należało pobrać od przegrywającej sprawę w całości pozwanej. Dlatego też Sąd orzekł jak w punkcie 3. wyroku.